Шевченко Анатолій Євгенійович
доктор юридичних наук, професор,
завідувач кафедри теоретико-правових дисциплін
Державний податковий університет, Україна

Кудін Сергій Володимирович
доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри теоретико-правових дисциплін
Державний податковий університет, Україна

Шевченко Дмитро Анатолійович
доктор юридичних наук, доцент кафедри кримінальної юстиції
Державний податковий університет,
Україна

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ФОРМИ УСИНОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ У XIX СТОЛІТТІ

Анотація. *Наукова стаття присвячена дослідженню та комплексному аналізу організаційно-правових форм усиновлення в Україні у XIX столітті. З урахуванням доктринального дослідження зроблено висновок, що правовий зв'язок матері і дитини встановлювався на підставі визнання кровного споріднення. При відсутності такого визнання, кровну спорідненість дитини і жінки підтвердити можна було лише відповідним метричним записом чи її власноручним письмовим підтвердженням. У даному випадку встановлювався сімейно-правовий зв'язок між матір'ю і дитиною. Така обмежена кількість способів доказу обґрунтовувалася необхідністю захисту дівчат із благородних родин, які народили дитину поза шлюбом, від можливого шантажу. Вітчизняне законодавство наказувало суду проводити тільки формальну перевірку дотримання умов усиновлення, не торкаючись, подібно римському праві і романському законодавстві, перевірки матеріальної і моральної придатності усиновителя і корисності усиновлення для усиновлюваного. Про це, очевидно, слід шкодувати: усиновлення мало можливість бути джерелом не вигоди усиновлюваного, а неблагочестивих розрахунків усиновителя.*

Ключові слова: *шлюб, сім'я, шлюбно-сімейні відносини, сімейні правовідносини, подружжя, майнові права подружжя, немайнові права подружжя, майнові відносини подружжя..*

Актуальність проблем регулювання шлюбно-сімейних відносин і гострота питань, пов'язаних з ними, особливо помітні в нашій країні в умовах значних показників у депопуляції населення, а також, зростання кількості шлюборозлучних процесів, збільшення числа позашлюбних дітей та дітей-сиріт і позбавлених батьківського піклування. У сфері правового регулювання – це перш за все означає створення «якісного законодавства», яке було б направлене на дієве регулювання шлюбно-сімейні відносини, забезпечення реалізації прав і свобод за допомогою діючих юридичних гарантій, найважливіше місце серед яких відводиться державним гарантіям.

Проблеми, що є важливими як у теоретичному, так і в практичному аспектах для осмислення предмету дослідження розглядалися у працях як сучасних українських та зарубіжних фахівців, так і науковців, зокрема такими як: І. Б. Усенко, А. С. Чайковський, С. В. Кудін, А. Є. Шевченко, О. О. Шевченко, О. А. Явор тощо. В той же час, не дивлячись на сталий науковий інтерес до вказаної проблематики, опрацювання та виокремлення особливостей організаційно-правових форм усиновлення в Україні у XIX столітті належить до малодосліджених тем.

Правовий зв'язок матері і дитини встановлювався на підставі визнання кровного споріднення. При відсутності такого визнання, кровну спорідненість дитини і жінки підтвердити можна було лише відповідним метричним записом чи її власноручним письмовим підтвердженням. У даному випадку встановлювався сімейно-правовий зв'язок між матір'ю і дитиною. Така обмежена кількість способів доказу обґрунтовувалася необхідністю захисту дівчат із благородних родин, які народили дитину поза шлюбом, від можливого шантажу.

Батьківська влада по відношенню до позашлюбної дитини належала матері, прізвище матері надавали дитині тільки в разі її згоди. По батькові записували відповідно до імені хрещеного батька. Законодавство зобов'язувало батька забезпечити при необхідності дитині утримання, в той час як мати також повинна була брати участь в утриманні дитини. Батько, який виплачує кошти на утримання дитини, мав переважне право бути її опікуном

чи піклувальником, а також право контролювати її виховання і утримання. Позашлюбні діти могли успадковувати тільки придбане майно матері, спадкування за законом її родового майна і спадкування майна батька не допускалося.

У XIX столітті узаконення раніше дозволялося лише у випадку шлюбу батьків, але окремі норми позитивного права скасовували заборону на узаконення дітей, народжених від перелюбу. Процедура узаконення проводилася окружним судом. Як і раніше, поряд з цими правилами зберігалася і можливість узаконення індивідуальними імператорськими указами. В той же час, традиції усиновлення продовжували розвиватися і законодавче закріплення правовідносин в сфері усиновлення отримало свій розвиток на початку XIX століття.

Саме в цей період на нормативному рівні, зважаючи на усиновителів, було виділено основні види усиновлення: усиновлення дворянами, усиновлення особами оподатковуваних станів, усиновлення іноземцями. Існувало також віднесення незаконнонароджених дітей до законних, яке також розглядалося як усиновлення. Механізм усиновлення передбачав існування особливих правил для реалізації кожного виду. Проблема законодавчого закріплення усиновлення дворянами була поставлена ще Петром I. Указом про єдиноспадкування 1714 року останньому у роді дворянину, що не мав ні нащадків, ні родичів чоловічої статі свого прізвища, пропонувалося для збереження прізвища передати увесь родовий маєток одній із своїх родичок за умови, що її чоловік прийме прізвище згасаючого дворянського роду: а для поновлення прізвища роду, в якому чоловічої статі залишиться один, а решта від висхідних, чи низхідних ліній того роду всі помруть, окрім жінок, яких одна чи кілька залишиться в дівках , чи заміжні: то згаданий останній із цього прізвища повинен усе нерухоме майно, яке перейшло йому в спадок, віддати у спадок одній із них, кому захоче, заміжній, вдові чи дівчині, одначе з тією вимогою, аби її чоловік прийняв прізвище того, від кого отримає нерухоме (залишивши своє) майно, він та його нащадки. А дівчині чи вдові не виходити за того, хто не прийме прізвище; і для того одразу не брати шлюбу, а

одруженим нерухомості не скріплювати, поки другий письмового зобов'язання не надають, що він це прізвище приймає навіки собі та нащадкам свого роду. Якщо ж ніхто з них прізвища цього не прийме, тоді нерухомість уся повинна бути взята на Государя, окрім рухомого майна, яке зостанеться поділеним означеним чином [1, с. 60].

Така передача помістя не являється усиновленням, але часто саме так розглядається. Дана законодавчо закріплена процедура послужила підґрунтям для становлення інституту усиновлення в дворянському стані. У 1796 році Катерина II на прохання двох братів графів Остерманів дозволила їм усиновити старшого онука їх сестри і дала згоду на те, щоб він уже при їх життя іменувався графом Остерманом і використовував родинний герб [2, с. 18].

Даний дозвіл надалі слугував підставою для інших усиновлень за згодою самої імператриці в кожному конкретному випадку. Дворяни могли усиновити дитину лише за відсутності низхідних і побічних родичів тієї ж родини (носіїв даного прізвища). Усиновлення не допускалось по відношенню до чужих дітей. Процедура усиновлення дворянами кожен раз оформлялася індивідуальним імператорським актом.

11 жовтня 1803 року з'явився указ, який дозволяв бездітним дворянам всиновлювати найближчих законона- роджених родичів через передачу їм за життя прізвища та герба [3, с. 109]. Трохи пізніше з'явилася ціла серія імператорських указів, присвячених безпосередньо усиновленню. Всі вони звертали увагу на необхідність неухильного дотримання принципу становості при усиновленні дворянами, купцями, нижніми військовими чинами і т. д. Усиновлення особами, які належать до дворянського стану, в той час отримало значення генеалогічного, хоча існувало воно не тільки для підтримки згасаючого прізвища, але і з метою придбання дитиною нової сім'ї.

Вітчизняна історія другої половини XIX століття має приклади усиновлення дворянами сторонніх осіб [4, с. 43]. У 1817 році дворянам було надано право всиновлювати не тільки одну, але і кілька осіб з передачею їм прізвища усиновлювача. При цьому вимагали дотримання умови:

усиновлювані повинні мати рівні права на спадок і не повинні бути ущемлені правом найближчого спадкоємця, який відповідно до закону міг мати переважне перед іншими право на отримання нерухомого спадкового маєтку. При такому усиновленні нерухоме майно повинно було бути розділене при спадкуванні між усиновленими в рівних частинах [5, с. 208]. На підставі цього закону і юридичної практики 30-х років XIX століття були запропоновані наступні положення про усиновлення дворянами, які замінили відповідні норми, зокрема дворянам, які не мають ні нащадків, ні родичів чоловічої статі того ж прізвища, для відновлення якої дозволяється всиновлювати найближчих своїх зако нонароджених родичів через передачу їм за життя свого прізвища і герба, або додаванням їх до прізвища та герба. Не потрібно, щоб всиновлюваний був неодмінно сиротою, але якщо його батьки живі, то для усиновлення потрібно отримати їх згоду. Усиновлення не надає жодної переваги у праві спадкування; тому усиновлювані отримують спадщину не інакше, як за загальними законами [6, с. 13].

Усиновлення особами недворянського стану відбувалося відповідно до особливих правил. Зокрема, у 1815 року підтверджена сила сенатського Указу 1744 року, яким наказувалось підкидьків і безрідних залишати за вихователями. Це положення було доповнено лише вимогою виконання умови, що якщо з числа вихователів будуть такі, які не мають права на володіння кріпаками людьми, наприклад: особисті дворяни, священно-і церковнослужителі, різночинці, купці, міщани чи селяни, то всіх хто виховуватиметься особистими дворянами, священно-і церковнослужителями, приказними і іншими різночинцями слід приписувати до числа казенних поселян, а ті, хто виховуються купцями, міщанами і селянами казенними і поміщицькими, приписувати до того звання, до якого належали самі вихователі [7, с. 50].

12 січня 1828 року Державна Рада висловила своє ставлення по приписуванню вихованців до родини вихователів. Вона розглядала приписування як дію, якою замінювалося усиновлення в осіб податних станів. Державна Рада вирішила чинність, указу 21 вересня 1815 року про підкидьків і

безрідних, поширити на сиріт, взятих на виховання, і на тих дітей, які пам'ятають свою родину круглих сиріт всіх податних станів, а по відношенню до вихователів - і на вільних хліборобів [8, с. 6]. Приписка до сімейств сиріт податного стану повинна була здійснюватися з відома міських і мирських товариств. Однак їх згода на приписку сиріт не була обов'язковою. У стані вільних хліборобів приписка сиріт також проводилася із відома їх товариств. Товариство могло не погодитися. У цьому випадку відмова не знищувала право прийняти сироту на виховання, але суспільство у такій ситуації не приймало на себе обов'язок наділяти прийнятого сироту ділянкою землі, - приймак повинен був задовольнятися тільки тією ділянкою, що належить сімейству, яке взяло його на виховання. При прийнятті на виховання сиріт, які пам'ятають своїх батьків, слід дотримуватися правила: вихователі податного стану повинні приписувати до їхніх батьків сиріт лише такого ж податного стану. Податки і повинності з сиріт, зареєстрованих при проведенні ревізії, платили їх вихователі. Якщо сирота приписувався в податний стан після ревізії, то він сам і його вихователь до нової ревізії податі і повинності не платили. Правила ці не змінили постанов про незаконнонароджених, підкидьків і сиріт, за народженням або відповідно до виховання свого належать військовому відомству і мусять надходити у військово-сирітські відділення [9, с. 11].

При прийнятті сиріт на виховання могла мати місце фальсифікація. Треба було не допускати перекручування фактів з життя дитини, наприклад, приховування відомого походження сироти, який за походженням не повинен бути приписаний до родини вихователя, яка виявила на те бажання. Фальсифікацією могло бути приховування самого стану сироти: дитина могла бути не круглим сиротою, або бути вже записаним в інше податне звання. Щоб уникнути підробки та зловживань, товариствам надавалося право спостерігати за процедурою прийняття сиріт на виховання і приписку їх в сімейства і доводити в установленому порядку наявність приховування. Крім загальних правил усиновлення особами податних станів були видані й особливі, що стосуються лише податних станів і до деяких випадків усиновлення в цих станах правила.

Незабаром після видання загальних правил про усиновлення особами податних станів у 1828 році було прийнято постанову, відповідно до якої при усиновленні купцями приймаків, що виховуються ними і не усиновлених в установленому законом порядку, до їх повноліття вважати приналежними купецького звання, не вводячи їх в сімейні капітали і не обкладаючи платежем повинностей. Після досягнення повноліття зараховувати, об'явити купцем надавши капіталу вихователя, або не надати - зробивши вихованця купцем чи посадським [10].

У 1835 році правила про усиновлення купцями були уточнені. У відповідності до них купець, купецький брат або син, який не має дітей, міг усиновити дитину яка знаходиться у нього на вихованні та передати їй всі права, які належать законним дітям. Для проведення процедури усиновлення слід зібрати необхідну інформацію. Якщо усиновлювані підкидьки, що не пам'ятають своєї родини, то в органах міської поліції слід було дізнатися, чи було відомо, що дитина охрещена. Якщо малюк не був охрещений до підкидання, то необхідно було з'ясувати, коли підкинутий охрещений (якщо усиновлювач християнського віросповідання), які йому дано ім'я, по батькові та прізвище [11, с. 229]. Якщо вихованець християнського віросповідання пам'ятав своїх батьків, то необхідно було дізнатися в духовній консисторії час його народження і хрещення. У поліції з'ясовували: чия саме це дитина, законно- або незаконнонароджений, коли батьки припинили його виховання, і, якщо батьки живі, чи згодні вони на усиновлення дитини вихователем. При отриманні необхідної інформації та свідчень, вихователь повинен був надати їх разом з іншими документами про його вихованця до магістрату того міста, в якому він перебував записаним в купецькому званні, з проханням про усиновлення вихованця і про введення його в права, що належать законним дітям.

Висновок. Таким чином, можна зробити висновок, що правовий зв'язок матері і дитини встановлювався на підставі визнання кровного споріднення. При відсутності такого визнання, кровну спорідненість дитини і жінки підтвердити можна було лише відповідним метричним записом чи її

власноручним письмовим підтвердженням. У даному випадку встановлювався сімейно-правовий зв'язок між матір'ю і дитиною. Така обмежена кількість способів доказу обґрунтовувалася необхідністю захисту дівчат із благородних родин, які народили дитину поза шлюбом, від можливого шантажу. Вітчизняне законодавство наказувало суду проводити тільки формальну перевірку дотримання умов усиновлення, не торкаючись, подібно римському праві і романському законодавстві, перевірки матеріальної і моральної придатності усиновителя і корисності усиновлення для усиновлюваного. Про це, очевидно, слід шкодувати: усиновлення мало можливість бути джерелом не вигоди усиновлюваного, а неблагочестивих розрахунків усиновителя.

Список джерел:

1. Радин Н. М. История русского права. Периоды: древний, московский и императорский. Санкт-Петербург, 1910. 311 с.
2. Муллов П. А. Как заключаются (иногда) сводные браки. Архив исторических и практических сведений. 1860-1861. Кн. 1. С. 25-32.
3. Колекція метричних книг відділу реєстрації актів цивільного стану Балтського районного управління юстиції Одеської області. ДАОО (Державний архів Одеської області). Ф. 898. Оп. 1. Спр. 1.
4. Колекція метричних книг відділу реєстрації актів цивільного стану Фрунзівського районного управління юстиції Одеської області. ДАОО (Державний архів Одеської області). Ф. 918. Оп. 2. Спр. 4.
5. Верещагин Н. Н. О бабьих стонах. Юридический вестник. 1885. Т. XVIII. Кн. 4. Апрель. С. 677-679.
6. Хрущово-Микитівський волосний виконавчий комітет рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів (волвиконком). ДАХО (Державний архів Харківської області). Ф. Р-503. Оп. 1. Спр. 2.
7. Пономарев А. П. Развитие семьи и семейно-брачных отношений на Украине. Київ : Наукова думка, 1989. 320 с.
8. Аверина К. Н. Особенности правового регулирования брачно- семейных отношений, осложненных иностранным элементом. Международное право и международные организации. 2012. № 4. С. 67-76.
9. Ананьева Ж. К. Судебные споры о воспитании детей: автореф. дисс ... канд. юрид. наук:

12.00.01. Ленинград, 1954. 21 с.

10. Полное Собрание Законов Российской Империи: Собрание второе: С 12.12.1825 по 28.02.1881: в 55-ти томах. Санкт-Петербург : Тип. 2-го Отд-ния Собств. Е. И. В. Канцелярии, 1830-1885. URL: http://eNb.shpl.ru/ru/nodes/260-polnoe-sobranie-zakonov-rossiyskoy-imperii- sobranie-vtoroe-s-12-12-1825-po-28-02-1881-v-55-ti-t-s-ukaz-spb-1830-1885?per_page=100
11. Шевченко Д. А. Становлення та трансформація правового регулювання шлюбно-сімейних відносин в Україні (XVIII – XX століття) : монографія. Харків : Юрайт, 2020. 336 с.

SCIENTIFIC COLLECTION INTERCONF

№ 96
January, 2022

THE ISSUE CONTAINS:

Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference

SCIENTIFIC COMMUNITY: INTERDISCIPLINARY RESEARCH

HAMBURG, GERMANY

26-28.01.2022

InterConf
Scientific Publishing Center

SCIENTIFIC COLLECTION «INTERCONF»

№ 96 | January, 2022

THE ISSUE CONTAINS:

Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference

SCIENTIFIC COMMUNITY: INTERDISCIPLINARY RESEARCH

HAMBURG, GERMANY

26-28.01.2022

HAMBURG
2022

UDC 001.1

S 40 *Scientific Collection «InterConf»*, (96): with the Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference «Scientific Community: Interdisciplinary Research» (January 26-28, 2022). Hamburg, Germany: Busse Verlag GmbH, 2022. 1206 p.

ISBN 978-3-512-31217-5

EDITOR COORDINATOR

Anna Svoboda
Doctoral student
University of Economics, Czech Republic
annasvobodaprague@yahoo.com

Mariia Granko
Coordination Director in Ukraine
Scientific Publishing Center InterConf
info@interconf.top

EDITORIAL BOARD

Temur Narbaev (PhD)
Tashkent Pediatric Medical Institute,
Republic of Uzbekistan;
temur1972@inbox.ru

Nataliia Mykhailtska (PhD in Public Administration)
Lviv State University of Internal Affairs, Ukraine

Dan Goltsman (Doctoral student)
Riga Stradins University, Republic of Latvia;

Katherine Richard (DSc in Law),
Hasselt University, Kingdom of Belgium
katherine.richard@protonmail.com;

Richard Brouillet (LL.B.),
University of Ottawa, Canada;

Stanyslav Novak (DSc in Engineering)
University of Warsaw, Poland
novaks557@gmail.com;

Kanako Tanaka (PhD in Engineering),
Japan Science and Technology Agency, Japan;

Mark Alexandr Wagner (DSc. in Psychology)
University of Vienna, Austria
mw5002832@gmail.com;

Alexander Schieler (PhD in Sociology),
Transilvania University of Brasov, Romania

Svitlana Lykholat (PhD in Economics),
Lviv Polytechnic National University, Ukraine

Dmytro Marchenko (PhD in Engineering)
Mykolayiv National Agrarian University
(MNAU), Ukraine;

Rakhmonov Aziz Bositovich (PhD in Pedagogy)
Uzbek State University of World Languages,
Republic of Uzbekistan;

Mariana Veresklia (PhD in Pedagogy)
Lviv State University of Internal Affairs, Ukraine

Dr. Albena Yaneva (DSc. in Sociology and Antropology),
Manchester School of Architecture, UK;

Vera Gorak (PhD in Economics)
Karlovarská Krajské Nemocnice, Czech Republic
veragorak.assist@gmail.com;

Polina Vuitsik (PhD in Economics)
Jagiellonian University, Poland
p.vuitsik.prof@gmail.com;

Elise Bant (LL.D.),
The University of Sydney, Australia;

George McGrown (PhD in Finance)
University of Florida, USA
mcgrown.geor@gmail.com;

Vagif Sultanly (DSc in Philology)
Baku State University, Republic of Azerbaijan

Kamile Əliağa qızı Əliyeva (DSc in Biology)
Baku State University, Republic of Azerbaijan

If you have any questions or concerns, please contact a coordinator Mariia Granko.

The recommended styles of citation:

1. Surname N. (2022). Title of article or abstract. *Scientific Collection «InterConf»*, (96): with the Proceedings of the 6th International Scientific and Practical Conference «Scientific Community: Interdisciplinary Research» (January 26-28, 2022). Hamburg, Germany; pp. 21-27. Available at: https://interconf.top/...
2. Surname N. (2022). Title of article or abstract. *InterConf*, (96), 21-27. Retrieved from https://interconf.top/...

This issue of Scientific Collection «InterConf» contains the International Scientific and Practical Conference. The conference provides an interdisciplinary forum for researchers, practitioners and scholars to present and discuss the most recent innovations and developments in modern science. The aim of conference is to enable academics, researchers, practitioners and college students to publish their research findings, ideas, developments, and innovations.

©2022 Busse Verlag GmbH
©2022 Authors of the abstracts
©2022 Scientific Publishing Center «InterConf»

TABLE OF CONTENTS

PART I

BUSINESS ECONOMICS

Kovalenko Y.M. Braunagel A.V.	DEVELOPMENT OF SOCIAL ENTERPRISE IN UKRAINE	14
Oberemchuk V. Dörr M.	BRAND POSITIONING STRATEGY IN SOCIAL MEDIA: FEATURES, PROBLEMS, PROSPECTS	19
Абдуллаєв П.-Е.Е.	ПРИЧИНИ НЕДОСКОНАЛОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ЦІННИХ ПАПЕРІВ	25
Павлова В.А. Лисиця М.А.	ДОСЛІДЖЕННЯ ТЕНДЕНЦІЙ ПОСІВНОЇ ПЛОЩІ СОНЯШНИКА В УКРАЇНІ	28
Піхняк Т.А.	ЕКОНОМІЧНА НЕОБХІДНІСТЬ В УПРАВЛІННІ ВИТРАТАМИ ПІДПРИЄМСТВА	31

REGIONAL ECONOMY

Ibrahimova K.	IMPACT OF COVID-19 ON E-COMMERCE DEVELOPMENT	36
Kovalenko Y.M. Anfilov D.Y.	THE CONCEPT OF SUSTAINABLE CITY DEVELOPMENT: THEORETICAL ASPECT	45
Kovalenko Y.M. Plakhotnyuk V.V.	THE ROLE OF TAXES IN ENSURING THE WELFARE OF REGIONS	50
Rakhymova Z.Y.	OVERVIEW OF THE FRANCHISE MARKET OF KAZAKHSTAN	56
Ципліцька О.О.	ЄВРОПЕЙСЬКІ ІНВЕСТИЦІЇ В ЕКОНОМІЦІ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ	61

INTERNATIONAL ECONOMICS AND INTERNATIONAL RELATIONS

Aliyev S.Y. Karimov N.I.	BAKU-TBILISI-KARS: REGIONAL IMPLICATIONS AND PERSPECTIVES	65
Gudkova N. Melnychenko D.	ENVIRONMENTAL ECONOMICS AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT	71
Мамедова Н.Д.	СУЩНОСТЬ И ВИДЫ МИРОВЫХ ФИНАНСОВЫХ КРИЗИСОВ	76
Марчук С.П.	СТРАТЕГІЧНІ НАСЛІДКИ КОВІД-19 ДЛЯ МІЖНАРОДНОЇ СИСТЕМИ БЕЗПЕКИ	83
Подлесная В.Г.	ГЛОБАЛЬНАЯ МЕДИКАЛИЗАЦИЯ	88

MANAGEMENT

Abdulova A. Ahmadova E. Humbatova N.	INNOVATIVE TRENDS IN HUMAN RESOURCES MANAGEMENT	95
Alexseev V. Matyushkov V. Pisarchik A.	MODELING A TWO-LEVEL RISK REDUCTION OF AN ENTERPRISE IN THE FORMATION OF STAFF COMPETENCE	104
Alexseev V. Matyushkov V. Pisarchik A.	QUALITY AND RISK MANAGEMENT AT REAL ECONOMY ENTERPRISES	110
Mammadov İ.C.	THE ESSENCE OF LEADERSHİP AND BASİC THEORİES OF LEADERSHİP	117
Papia R. Pak D.	DEFINING THE ROLE OF ORGANIZATIONAL AGILITY: THE CASES OF MNES AND IT	123
Safarova A.A. Garayev G.R.	ANALYSIS OF THE TECHNOLOGICAL PROCESS OF OIL REFINING, FUNCTIONING IN STOCHASTIC CONDITIONS	132
Safarova A.A. Imanverdiyev N.S.	RESEARCH OF EXISTING PROBLEMS OF REFINING PROCESS MANAGEMENT	135

Mocan V.	ASPECTE ALE AUTORATULUI ȘTIINȚIFIC VIRTUAL ÎN CONDIȚII DE NIHILISM MORAL ȘI JURIDIC	545
Sohibzoda M.M. Kodirzoda M.A. Akbaralizoda J.A.	THEORETICAL AND LEGAL ESSENCE OF ECOLOGICAL AUDIT IN THE REPUBLIC OF TAJIKISTAN	554
Ілларіонов О.Ю.	ВІДХОДИ ВИДОБУТКУ ТА СПАЛЮВАННЯ ТОРФУ: ЕКОЛОГО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗАЛУЧЕННЯ ДО ВИКОРИСТАННЯ	562
Котова Л.В. Сітченко Л.В.	ЩОДО УНІФІКАЦІЇ ПІДХОДІВ У РЕГУЛЮВАННІ ПРОЦЕДУР ПЕРЕТИНУ КОНТАКТИНИХ ЛІНІЙ З ТИМЧАСОВО ОКУПОВАНИМИ ТЕРИТОРІЯМИ УКРАЇНИ	572
Левченко А.В.	ВИКОРИСТАННЯ ТОВАРНИХ ЗНАКІВ ЗА ЛІЦЕНЗІЙНИМ ДОГОВОРОМ У ВИГЛЯДІ СМАРТ КОНТРАКТУ	578
Міхровська М.С.	ЦИФРОВЕ УРЯДУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ	581
Шевченко А.Є. Кудін С.В. Шевченко Д.А.	ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ФОРМИ УСИНОВЛЕННЯ В УКРАЇНІ У XIX СТОЛІТТІ	586

GEOGRAPHY AND LOCAL HISTORY

Tukhtanazarov A.Q. Abdullajonov J.N. Olimjonova N.A.	ESTABLISHMENT AND DEVELOPMENT OF "ECOSYSTEM SERVICES" RESIDENTIAL AND "ECO-SCHOOL" CENTERS IN UZBEKISTAN	595
Лаврик О.Д. Цимбалюк В.В. Поштарук Л.І.	ПРОСТОРОВО-ЧАСОВИЙ АНАЛІЗ ГОСПОДАРСЬКОГО ОСВОЄННЯ ДОЛИННО-РІЧКОВИХ ЛАНДШАФТІВ ПОБУЖЖЯ	599
Некос С.В.	ЗАКОНОМІРНОСТІ ПРОСТОРОВО-ЧАСОВОЇ ДИНАМІКИ ГІДРОЛОГІЧНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ТА ЇХ ВПЛИВ НА ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОГО СТАНУ БАСЕЙНУ СІВЕРСЬКОГО ДІНЦЯ	602

ARTS, CULTURAL STUDIES AND ETHNOGRAPHY

Marian Ana.	LUIZA IANTZEN – INTERFERENȚE ALE CERAMICII, PICTURII ȘI SCULPTURII	608
Бугайова В.О.	ВАЖЛИВІСТЬ ТРЕНІНГІВ ДЛЯ АКТОРІВ МУЗИЧНОГО ТЕАТРУ	616

HISTORY AND ARCHEOLOGY, ARCHIVAL STUDIES

Honcharova O. Matei Y.	RELOCATION OF INDUSTRIAL ENTERPRISES OF THE CITY OF KHARKIV TO THE REAR REGIONS OF THE USSR (JUNE 1941 – OCTOBER 1941)	618
Джуразода Д.Х. Исоматдинов Д.	ОБЩЕСТВЕННО-ПРОСВЕТИТЕЛЬСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ М.С. ОСИМИ В ОБЩЕСТВЕ «ЗНАНИЯ»(70-90ГГ)	627
Матей Ю.Ф. Ямпольська Л.М.	ЕТНІЧНИЙ ЛОБІЗМ ТА ТУРЕЦЬКИЙ ВЕКТОР ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ВАШИНГТОНУ (1990-ТІ РР. – ПОЧАТОК XXI СТ.)	634

BIOLOGY AND BIOTECHNOLOGY

Vorobyova O. Shafarenko N.	SEPARATION OF BIOGAS WITH METHANE AND CARBON ACID	642

PART IV

MEDICINE AND PHARMACY

Bondarenko Y.M. Zadorozhna T.D. Kilikhevych S.M.	CARCINOEMBRYONIC ANTIGEN IN THE DIAGNOSIS AND PREDICTION OF PLACENTAL DAMAGE IN WOMEN BY INTERNAL IRRADIATION	646